

Hercegovac u Međimurju: Eksplozija boja i prirodni antidepresiv

Objavio **Igor Zovko** - 16. kolovoza 2024.

Spoj prirode, mašte i dobrog ukusa – pčelica od sijena | Foto: Igor Zovko

Neretva, rijeka života, nosila me od Mostara, preko Rijeke, otoka i naselja diljem Jadrana, predivne Italije, Verone i Bassana dell Grappe do Knina, Gospića, Otočca, Bjelovara, Vinkovaca, Slavonije, Siska, Petrinje, Gline, Karlovca... i naravno, Zagreba

Piše: **Igor Zovko**

Gdje god su me noge nosile, što od želje, što od nevolje, pamtim staro pravilo koje su nam još kao djeci na opasnim brzacima Neretve u Mostaru usadili stariji kupaći: "Ne hrvi se s Neretvom, pusti se, i isplivat ćeš. I drži noge ispred sebe na površini niz brzak." Tako je nekako i sa životom, pa me Neretva, rijeka života, nosila od Mostara, preko Rijeke, otoka i naselja diljem Jadrana, predivne Italije, Verone i Bassana dell Grappe do Knina, Gospića, Otočca, Bjelovara, Vinkovaca, Slavonije, Siska, Petrinje, Gline, Karlovca... i naravno, Zagreba. Čemu čuđenje? A gdje bi Hercegovac trebao biti?

Falkensteiner Black Friday ponuda

Falkensteiner Hotel & Spa Iadera

Rezerviraj odmah

Falkensteiner Black Friday ponuda

Falkensteiner Family Hotel Diadora

Rezerviraj odmah

I gdje god bih došao, prvo sam promatrao okoliš, prirodu, ljude i spomenike. Dok nije bilo pametnih telefona, a fotoaparate su imali rijetki, stao bih pokraj kakve znamenitosti, saznao o komu ili čemu je riječ i divio se.

Snimao sam to i pohranjivao u svoju mapu u mozgu, u narodu poznatiju kao – uspomene.

Foto: Igor Zovko

I danas kad "opalim" sebeslik, odnosno selfie, radije prvo provjerim i doznam ispred čega ću se snimati, nego što ću staviti fotku na kakvu društvenu mrežu samo da bih ispao "in".

Gdje god da sam bio, potvrdila se ona znanstvena činjenica: mentalitet ljudi stvara klima i okoliš. I povijesne nedaće. Tako nekako dobijamo okvirne dojmove o određenim regijama, pa kažemo da Slavonci široki, Bosanci veseljaci, Hercegovci i Dalmatinci tvrdi, otočani škrti...Ima tu i predrasuda, a njih treba razbijati.

Prošao sam cijelu Hrvatsku, što poslovno, što privatno. Samo nisam bio u – Međimurju. O Međimurju i Međimurcima, nisam imao nikakvu predodžbu. Kada bih biciklirao s prijateljima, Ambrozijem zvani Alergija i Igorom, uvijek bismo uz kakvo mrzlo pivo pričali kuda bismo trebali otići na vožnju. I uvijek, baš uvijek, spomenuo bih Međimurje. Vidio sam, naravno, fotografije i videa, ali nije to isto kao uživo. A jedino se tako otkriva bilo što. I kako to biva u životu, Bog, svemir, Učitelj Yoda ili jednostavno splet životnih okolnosti, učini tako da postanem – Međimostarec.

Foto: Igor Zovko

Spomenik Međimurcima poginulim u Domovinskog ratu | Foto: Igor Zovko

Čim se iz Varaždina prijeđe Drava, stiže se u Međimurje. Još u Kuršancu zabljesnula me paleta predivnih boja – Gabriel Jurkić, van Gogh, Paul Gauguin kreću mi se pred očima uživo. Široka uredna polja, voćnjaci, harmonija geometrije u njihovim oblicima, uređene kuće, okućnice... Odmah postaje jasno da i s druge strane Drave, predivne rijeke, žive vrijedni ljudi. Naselje po naselje, Pušćine, Nedelišće, i tih desetak kilometara od Drave, dolazim u Čakovec.

Grad je to u kojem živi oko 17.000 ljudi. Još toliko ih živi u okolnim naseljima. U Sportskoj naručujem pivo i gledam platane. Upitah konobaricu koliko je daleko središte Čakovca.

- Oko kilometar, gospon, samo ravno – reče mi uz osmijeh. Srdačni su ovi Međimurci, pomislih u sebi.
- Hvala, mlada damo -odgovorih.

Krenuo sam Zrinsko Frankopanskom ulicom. Drvored platana podsjetio me na Mostar, na Rondo, kružni tok u kojem se spaja šest ulica, po kojima se i danas šecu ljudi, a platani i lipe mirišu i stvaraju hladovinu pješacima, štiteći ih od zvizdana. Hodam prema centru Čakovca, ulica ima po dvije trake u svakom smjeru, široke nogostupe, a na njima trake za bicikliste. Nitko po njima ne hoda. U Zagrebu sam milijun puta izgubio živce jer su se po biciklističkim stazama vozili mopedi, šetali su psi ljude, ljudi pse, ne mareći za prometnu kulturu. U Čakovcu je vrlo, vrlo, rijetko da će se netko šetati po biciklističkoj stazi, s psom ili bez njega.

Već sam osjetio ono što od zagrebačke vreve nisam mislio da postoji – mir, bez stresa i žurbe i gradske nervoze. Sve mi je nekako usporeno i mirno. A taj mir nije onaj zloguk, nego smirujući.

- K'o da sam na sedativu, koji mir, dragi Bože – govorim sam sebi. Smiraj, miris lipa, uredno pokošenih travnjaka i cvijeće prirodni su antipsihotik i antidepressiv suvremenog doba.

Korak po korak, zaštićen hladovinom od međimurskog sunca, dolazim u prekrasan Perivoj Zrinskih. Park uređen na 14 hektara zemljišta oko Starog grada Zrinskih. Toliko je lijep da je zaštićen kao spomenik parkovne arhitekture. I tada sam imao dojam kao da Radobolja, rijeka koja izvire u mostarskim Iličima, a ulijeva se u Neretvu ispod Starog mosta, klokoće tu negdje oko mene, samo je ne vidim. Ali, Drava je nekih 11 kilometara iza mojih leđa. A Mura ispred mene isto toliko.

Perivoj Zrinskih čvrsto je povezan s kompleksom čakovečke utvrde, koja datira još iz 13. stoljeća. Utvrda je s vremenom prolazila kroz brojne obnove i nadogradnje. A sam park je povijest uživo; u njemu su brojni spomenici, spomen-ploče, statue i kiparska djela.

Spomenik Nikoli Zrinskom Sigetskom | Foto: Igor Zovko

Poglavito su dojmljivi monumentalni kameni spomenik banu Nikoli Zrinskom Čakovečkom, brončana statua hrvatskog bana Nikole Zrinskog Sigetskog, barokni kameni kip Svetog Jeronima te spomenici Međimurcima poginulima u Prvom svjetskom ratu i u Domovinskom ratu (od Vukovara do Kupresa i Dubrovnika)...

A utvrda, Stari grad, sama po sebi je predivna. Već prvog dana saznao sam da se ondje treba biti tiho jer ispod utvrde spava Pozoj, veliki zmaj, koji, prema legendama, ako ga se probudi, svojim tijelom i repom izaziva potres.

Stari grad Čakovec | Foto: Igor Zovko

Bio sam tiho i otišao na kavu na korzu, u Ulici kralja Tomislava, koja me podsjetila na austrijski dio Mostara, koji se savršeno nadovezivao na osmansku arhitekturu.

Nisam želio biti nekakav turistički vodič, ta sve je danas na internetu. Htio sam osjetiti bilo ove divne hrvatske regije.

Odišlo ne čini čovjeka, ali ostavlja prvi dojam, nekad najvažniji. Tako je i s gradovima. Na cesti, travnjaku, pločnicima, nisam vidio ni jedan papirić. Trava je uredno pokošena, cvijeće nije uvelo, i sve je tako lijepo, skladno, sporo i mirno u Čakovcu...

(nastavak slijedi)

— — —

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

